

DILLUNS

Refrenem l'eufòria, o no?

TEXT: PERE CORNELLAS

Com es pot justificar, en només quatre mesos –d'octubre a febrer-, un canvi tan radical en el joc i en el rendiment? Com es pot passar, amb tanta rapidesa, del més absolut escepticisme a l'eufòria incontrolada? Com poden explicar-se els moments que vivim en una institució abocada, a començaments de curs, a una crisi galopant? Algú és capaç de treure'n l'entrellat?

Dels tretze jugadors més habituals, deu ja hi eren la temporada passada. I, dels tres restants, només un està oferint a l'equip una aportació decisiva. Per tant, no és pas aquí on trobarem la resposta a l'enigma. I tampoc no ha variat massa el tarannà, entre cregut i pedant, de Laporta i dels seus. De manera que sembla evident que només hi ha dues causes, objectives i concretes, que permeten explicar el que està passant: la marxa de Ronaldinho i de Deco, d'una banda, i el treball que està portant a terme el nou cos tècnic. Dues causes que he citat en rigorós ordre cronològic, sense voler donar a entendre en cap moment que la primera sigui més important que la segona. S'ha de dir, d'entrada, que són encara dins del club alguns d'aquells pocavergonyes que van dilapidar en només dues temporades un dels equips amb més futur que ha donat el Barça dels darrers anys. Ronaldinho era el cas més escandalós, però no l'únic culpable. I s'ha de dir també que eren molts pocs -i jo no m'hi comptava- els qui creien que el Guardiola se'n sortiria. Tots érem, i som, perfectament conscients, digui el que digui el Txiki, del perquè el van col·locar, els de dalt, on ara és. Tanmateix, actualment, el Barça guanya i enlluerna tothom, té 12 punts més que el Madrid, és a un pas de la final de la Copa i està preparat per encarar, amb suficients fonaments, la segona fase de la Champions.

L'únic Pep Guardiola que m'havia semblat intuir fins fa poc –erròniament, pel que es va veient- era, a més d'un magnífic *quatre*, un noi intel·ligent i un lector perspicaç, de lèxic precís i acurat, amb un cert posat *progre*, especialment marcat per la informalitat de la seva vestimenta, i amb una prudent tendència a la discreció. El personatge se'm feia interessant i atractiu. I, durant les poques vegades en què he tingut ocasió de parlar-hi, m'havia reafirmat en aquesta impressió. Però resulta que n'hi ha un altre. Amagat sota aquest inici de barba que mai no creix ni desapareix, encabit en una americana que no sembla feta per a ell, amb la corbata sempre mal ajustada al coll de la camisa, es mou incessantment per l'àrea tècnica, crida, gesticula, construeix estranyes figures amb els seus braços, aplaudeix, s'esvera, renya els seus homes, els mira

fixament, els abraça, els felicita... I –segur, encara que no podem veure-ho- cohesiona el grup, l'obliga a autoexigir-se, recupera aquells jugadors que s'havien mig perdut, obre la porta a noves incorporacions, fa creure els entremaliats i els poc responsables i té, quan cal, la *mala llet* necessària perquè la cosa rutlli.

I ara el Barça és un espectacle. Plasticitat i sentit de l'estètica, fortlesa defensiva i pressió constant, joc agressiu i insistent, atacs posicionals, contraatacs fulgurants, pilotes a l'àrea contrària, jugades de perill, gols i més gols... Les individualitats i el conjunt. La força gairebé inhumana d'Alves o la màgia i el talent desbordat de Messi, a la banda dreta; la passió inesgotable de Puyol, la seguretat de Márquez o la serena discreció de Piqué, al centre de la defensa; el racionalisme de Xavi, la capacitat d'inventiva d'Iniesta o el treball sord però inestimable de Busquets; l'ànsia i la fam d'Eto'o, la subtilitat i l'elegància d'un Henry ressuscitat... Ja sé que un dia perdrem, però aquest Barça sembla que no pugui perdre.

Pep, que durí!

Andrés Iniesta.